

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 532/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej upovedomením z 27. apríla 2017 v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 41/17/1000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej upovedomením z 27. apríla 2017 v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Pz 41/17/1000 (ďalej len „namietané upovedomenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka adresovala generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu

Bratislava IV č. k. 22C 162/2011-70 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 627/2013-90 z 24. marca 2016, v ktorom argumentovala, že konajúce súdy nezodpovedali v napadnutých rozhodnutiach ňou predstreté relevantné námietky. Generálna prokuratúra však podnetu sťažovateľky nevyhovela a v namietanom upovedomení zdôvodnila jeho odloženie.

3. Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu argumentuje, že konajúce súdy v označených rozsudkoch nerešpektovali príslušné zákonné ustanovenia, čo považuje za „zásadné vady konania, ktoré priniesli jeho nespravodlivosť a v zmysle práva ich neplatnosť“. K uvedenému stanovisku pripája vlastnú interpretáciu posudzovanej veci.

4. Sťažovateľka v postupe generálnej prokuratúry, ktorá jej podnet na podanie mimoriadneho dovolania odložila ako neopodstatnený, vidí porušenie jej označených práv.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným upovedomením generálnej prokuratúry a priznal jej tiež primerané finančné zadosťučinenie, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným postupom a upovedomením generálnej prokuratúry.

9. Ústavný súd poukazuje na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

10. Na základe súčinnosti poskytnutej generálnou prokuratúrou ústavný súd zistil, že sťažovateľke bolo namietané upovedomenie doručené 5. mája 2017. Sťažnosť sťažovateľky doručená ústavnému súdu 10. júla 2017 (na poštovú prepravu odovzdaná 7. júla 2017) bola podaná po uplynutí predpísanej zákonnej lehoty dvoch mesiacov, ktorá jej uplynula 6. júla 2017.

11. Sťažovateľka podala svoju sťažnosť oneskorene, zmeškanie lehoty však nie je možné v zmysle citovanej judikatúry odpustiť. Ústavný súd preto sťažnosť posúdil ako oneskorene podanú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju ako takú odmietol.

12. Sťažovateľka nie je právne zastúpená advokátom a v závere sťažnosti sa obracia na ústavný súd s požiadavkou „*o ponúknutie advokáta za odplatu pre zastupovanie pred ústavným súdom*“. Ústavný súd nedisponuje takou právomocou a nie je ani jeho úlohou zabezpečovať právnych zástupcov účastníkom konania, aj keď je v konaní pred ním právne zastúpenie povinné. Každý sťažovateľ si právne zastúpenie zabezpečuje sám, alebo ak je v materiálnej núdzi, prostredníctvom Centra právnej pomoci [zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov]. Preto bolo možné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

13. Vzhľadom na všetky uvedené závery ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľky tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017